

selv vilde tage Skridt i Sagen, eller forelægge den for Forsamlingen, eller endelig i første Omgang henvide den til Behandling i det i 1933 til at følge Situationen i det fjerne Østen nedsatte *raadgivende Udvalg*. Raadet besluttede sig til den sidste Fremgangsmaade.

Nævnte Udvalg, der bestaar af Repræsentanter for 23 Lande (Stormagterne i Forbundet og en Række mindre Stater, hvoriblandt ikke Danmark), traadte sammen den 21. September, med den lettiske Udenrigsminister Hr. Munters som Formand. U. S. A. lod sig repræsentere under Udvalgets Forhandlinger, dog saaledes at den amerikanske Repræsentant ikke deltog i Afstemningerne. Udvalget opfordrede de *stridende Parter* samt *Tyskland* og *Australien* til at deltage i Forhandlingerne. Japan og Tyskland afslog denne Opfordring.

23-Mands-Udvalget fordømte først de japanske Luftbombardementer af aabne Byer i Kina ved en Resolution af 27. September. Denne gjorde Delegeretforsamlingen Dagen efter enstemmigt til en Forsamlingsresolution, der fik følgende Ordlyd:

»Efter at have taget Spørgsmaalet om japanske Flyvemaskiners Luftbombardementer af aabne Byer i Kina op til hurtig Behandling, giver Forsamlingen Udtryk for sin dybe Beklagelse af disse Bombardementer, hvorved uskyldige civile Personer, deriblandt et stort Antal Kvinder og Børn, er blevet dræbt;

den erklærer, at der ikke findes nogen Undskyldning for saadanne Handlinger, der hele Verden over har vakt Afsky og Harme, og fordømmer dem højtideligt.

23-Mands-Udvalget nedsatte derefter til Viderebehandling af Sagen et Underudvalg, der afgav to Beretninger den 5. Oktober. Den første af disse gengav i Hovedlinierne det kinesisk-japanske Sammenstød den 7. Juli 1937 ved Lukouchiao i Nærheden af Peiping, og den derefter følgende japanske Indtrængen i Kina. Beretningen konkluderede i, at den japanske militære Aktion mod Kina ganske stod i Misforhold til det Incident, der var den ydre Anledning til Fjendtlighedernes Begyndelse, og at den japanske Invasion var i Strid med Japans Forpligtelser efter

Washington-Traktaten af 1922 om Magternes Politik overfor Kina (Nimagtstraktaten), og med Japans Forpligtelser ifølge Briand-Kellogg-Pagten af 1928. — I Underudvalgets anden Beretning blev det fremhævet, at den nuværende Situation i Kina ikke alene interesserer de to stridende Parter, men i større eller mindre Omfang alle Lande. Konflikten kunde ikke, som hævedet fra japansk Side, løses ved direkte Forhandlinger mellem den kinesiske og japanske Regering. — De to Beretninger godkendtes af 23-Mands-Udvalget.

De kontraherende Parter i den nævnte Washington-Traktat har i sin Tid aftalt at ville respektere Kinas territoriale Integritet; Underskriverne af Kellogg-Pagten har givet Afkald paa Krig som Redskab for national Politik. I Washington-Traktaten bestemtes det derhos, at Parterne vil skride til en aaben Meningsudveksling, hvis der opstaar en Situation, som gør Traktatens Anvendelse aktuel.

Med Udgangspunkt i sidstnævnte Bestemmelse vedtog Folkeforbundet at opfordre de kontraherende Parter i Nimagts-traktaten til en indbyrdes Drøftelse, om muligt sammen med andre i det fjerne Østen interesserede Stater, for at prøve Muligheden for Konflikts Bilæggelse ved Overenskomst. Forsamlingen besluttede endvidere at udsætte sine Møder og at bemyndige Præsidenten til paa Anmodning af 23-Mands-Udvalget paany at indkalde den.

Samtidig forsikrede Forsamlingen Kina om sin moralske Støtte, og henstillede derhos til Medlemsstaterne dels at afholde sig fra Handlinger, der er egnet til at svække Kinas Modstandskraft, dels at undersøge, i hvilken Udstrækning de hver for sig maatte kunne yde Kina deres Bistand.

Delegeretforsamlingens Resolution af 6. Oktober lyder som følger:

»Forsamlingen tiltræder de Synspunkter, der er fremsat i de af dens raadgivende Udvalg for Behandling af Konflikten mellem Kina og Japan afgivne Beretninger;

den godkender de i den anden af disse Beretninger indeholdte Forslag, og anmoder sin Præsident om at træffe de nødvendige Foranstaltninger